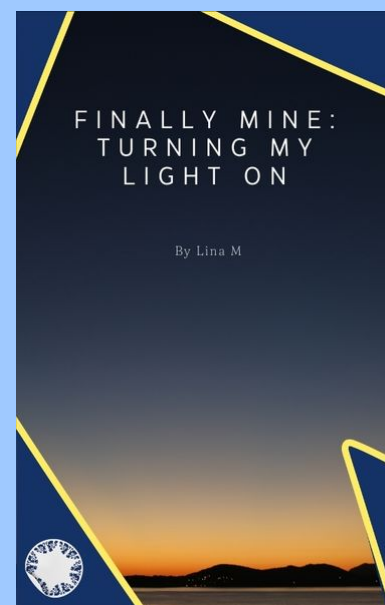

Моя історія

Name: **Lina M**

Gender: **she/her**

Country of residence: **Germany**

Writing language: **English**

During a trip to Boston, I completed an Affirmation Immersion, received my Jewish name, Liora, and stepped into a moment of deep personal clarity. After a lifetime of being questioned and rejected as a patrilineal Jew, I didn't become "someone else" — I finally became fully myself. This journey was about claiming belonging without fear and turning my own light on.

Слайд 1

Я хочу поділитися з вами дещо важливим. Під час поїздки до Бостона в моєму житті сталася одна з найважливіших подій.

Я отримала своє єврейське ім'я — Ліора.

Я пройшла Affirmation Immersion у прекрасному місці під назвою Mayyim Hayyim.

Я зустрілася з трьома рабинами. Ми поговорили. Вони дали мені благословення, і я пішла у Мікву.

Слайд 2

Коли я повернулася, я розповіла одній із колег свою новину, і вона сказала:

«Вау, тепер ти нарешті повністю наша!»

Я знаю, що вона щиро раділа за мене. Але ці слова трохи мене зачепили, бо я була вашою — на 100% — із самого, самого початку. Завжди.

Після занурення я не стала «вашою».

Я нарешті стала своєю.

Слайд 3

Я ідентифікувала себе як єврейка з народження. Я завжди представлялася як єврейка всюди, куди б не приходила (що було абсолютно жахливо для мого тата, який виріс у Радянському Союзі й на власному досвіді пережив антисемітизм).

Я пам'ятаю, як моя неєврейська бабуся водила мене до місцевої єврейської громади на Хануку, де я отримала іграшкового поні. Вона завжди давала мені мацу на Песах.

Моя неєврейська бабуся зберегла для мене ці маленькі уламки традиції, бо мій дідусь не міг. Він помер коли я була зовсім маленькою.

Коли ми переїхали до Одеси, батьки хотіли віддати мене до єврейської школи — але мене не прийняли. Патрилінійна єврейка.

Я була «нелегітимною» для будь-яких єврейських програм.

Справжнього єврейського життя в мене не було аж до студентських років.

Слайд 4

Потім я побачила рекламу Гігель Одеса— вони анонсували вечір настільних ігор. Я хотіла піти. Але коли почала заповнювати форму, зупинилася на питанні про єврейське коріння. Я подумала, що мене знову відхилять.

Тож я не пішла.Через кілька місяців я побачила рекламу Taglit. Безкоштовна 10-денна поїздка до

Ізраїлю. Я вирішила спробувати ще раз, бо мені не було чого втратити — а найбільше в житті я люблю досліджувати світ.

І цього разу, на диво, я була легітимною. Мене прийняли.

Це був момент, коли моя єврейська подорож справді почалася.

Слайд 5

Коли я приїхала до Німеччини, я хотіла зробити єврейську імміграцію. За законом я мала на це право. Але отримала неофіційну відмову.

Через моє походження — третє покоління, патрилінійна — «це не спрацює».

Люди, як я, тут не потрібні.

Я була зламана. На той момент я була надзвичайно активною в єврейській громаді вже понад чотири роки і зробила для неї більше, ніж 90% галахічних євреїв навколо мене.

І все одно — знову відмова.

Я відчула, що мені тут не місце. Знову.

Це відчуття — що я не на 100% легітимна — переслідувало мене все життя. Я говорила тихо. Я боялася розмовляти з політиками чи іншими важливими людьми, бо боялася почути, що я недостатньо єврейка, щоб говорити про такі речі.

Слайд 6

Коли моя CEO (і одна з моїх найбільших лідерських натхнень та рольових моделей)

Ребекка Бледі сказала мені, що є можливість пройти Affirmation Immersion у Бостоні, я

не могла в це повірити.

Все, що я знала про процес гіюру,

— це те, що він складний, виснажливий і важкий. І я

ніколи не чула про нього нічого позитивного. Я боялася проходити цей шлях у

Німеччині, бо боялася бути відхиленою ще раз.

Тож я вирішила скористатися цим шансом у Бостоні — навіть попри те, що страх

відмови все ще був зі мною.

Слайд 7

Я відчувала провину через те, що не проходилиму той самий виснажливий процес,

який проходили мої друзі. Я боялася осуду. Я боялася, що, можливо, цього все одно

буде недостатньо.

А потім стався LEGO-воркшоп на Visionssummit 2025.

Ми досліджували тижневу главу Тори Ваїшлах — історію, де Яків стає Ізраїлем після

нічної боротьби з ангелом. Під час підготовки воркшопу я мала дзвінок із рабином Джеремі. Ми проводили цей

воркшоп разом. Він пояснив мені цю історію.

Я її не зрозуміла.

Я перечитала текст понад десять разів різними мовами.

Я все одно не зрозуміла.

Я прийшла на цей воркшоп у дуже важкому емоційному стані через особисті

обставини. Але я мусила його провести. Show must go on, you know :)

Після ще одного пояснення від Джеремі й після запитань із залу я почала потроху

розуміти.

Слайд 8

І тоді один із учасників поставив запитання (тон якого звучав трохи роздратовано й

осудливо — принаймні для мене):

«Чому Яків отримує все лише після однієї ночі? Це звучить несправедливо!».

І вперше в житті я не промовчала.

Я сказала:

«Кожен заслуговує на шанс на трансформацію. На шанс стати кращим. І ти не знаєш, скільки насправді тривала та ніч боротьби».

І в той момент я перестала відчувати провину.

Можливо, я не пройшла виснажливий процес гіюру в Німеччині. (Хороший PR, до речі, громади Німеччини 🦋🦋)

Але я боролася достатньо.

Все своє життя.

Слайд 9

За право нарешті бути тією, ким я є насправді.

За право називати себе єврейкою — без страху бути недостатньою, бути відхиленою, без відчуття провини.

На своєму єврейському шляху я зіткнулася далеко не з трьома відмовами. Але я не здалася. На диво.

І я думаю, що це справжнє диво — що в мене була така сильна єврейська ідентичність із дитинства, попри все й попри всіх.

Слайд 10

Після занурення у Мікву я усвідомила, що весь цей час у «команді Ліни» був ще хтось— хтось, хто мене направляв, випробовував і, ймовірно, має для мене дуже цікаві плани.

Я нарешті відчула, що Б-г є частиною «команди Ліни».

І в той момент мій страх зник. Я відчула, наскільки я насправді сильна.

Я відчула, що мене достатньо — прямо зараз, саме такою, якою я є.

Я запалила своє світло.

Слайд 11

Дорогою назад я зрозуміла, що дуже хочу запалити власну Ханукію. Я хотіла особливу.

Я почала шукати й натрапила на Liora Project — і зрозуміла, що це знак.

На їхньому сайті не було Ханукії, тож я написала їм в Instagram. Вони відповіли, що мають одну дуже особливу — і її ім'я було Еліора. Думаю, вона чекала саме на мене.

І стався ще один незбагнений збіг, коли я прийшла забрати її. Я запитала, чи немає в них, випадково, ханукальних свічок, бо вдома в мене їх не було — я щойно повернулася зі США.

І виявилося, що в них такі залишився один-єдиний набір ханукальних свічок.

Думаю, хтось дуже хотів побачити світло з мого вікна того вечора.

Того вечора я запалила свою першу Ханукію □